

som man i Regelen er nødt til at tage for fyldestgørende, men som ofte ikke indeholder de rette Navne. Jeg tror, at det for disse Mennesker vil være meget vanskeligt praktisk at gennemføre Bestemmelsen i § 1, selv om man forlængede Fristen.

Det andet Punkt, jeg vil tillade mig at pege paa, er den Bestemmelse i § 5 om dem, der opholde sig udenfor deres Hjemstedssogn, hvorefter Præsten skal sende Meddelelse til Hjemstedssognets Præst. Er det Meningen, at en saadan Meddelelse ogsaa skal sendes til disse Udlandings Hjemsted? Det kan jeg ikke tro, det vilde være fuldstændig umuligt for den paagældende Præst at vide, hvorhen han skulde sende Meddelelsen. Jeg tror, at der her maa foretages en Ændring.

Stilling: Der er et enkelt Forhold, om hvilket jeg vil tillade mig en Bemærkning. Det er antydnet under Forhandlingen, men jeg synes ikke, at det er udtalt med den Kraft, med hvilken det bør udtales. Det forekommer mig aldeles urigtigt, at man ifalder Straf, hvis Anmeldelsen ikke sker inden 3 Dage. Jeg vil bede ærede Medlemmer tænke sig Forholdene. Lad os f. Eks. tænke os en Sømand, hvis Hustru føder. Hun har maaske en svær Fødsel, bliver syg derefter, Manden er borte, Bevislighederne kunne ikke skaffes til Veje; der bliver ikke i de Dage tænkt paa, at Anmeldelse skal ske. Saa bliver hun idømt Bøde. Og disse Bøder kunne efter § 2 straks sættes til 2—20 Kr., og ny Bøde paalægges, hver Gang Fristen for Anmeldelsens eller Bevislighedernes Fremskaffelse er oversiddet med en Uge. Disse Bevisligheder kan Manden tænkes at have med sig, og hun kan altsaa slet ikke fremskaffe dem. Ganske vist kan man faa nogen Udsættelse, naar de paa Grund af særlige Omstændigheder ikke straks kunne fremlægges, men jeg synes, at Fristen er alt for kort. Man kan ogsaa her tænke paa de Kvinder, der føde udenfor Ægteskab, under fattige Forhold, maaske paa et helt fremmed Sted, blive syge, ikke ere i Stand til, havde jeg nær sagt, at skænke det en Tanke, hvorledes Anmeldelsen kan finde Sted, de have nok at tænke paa endda. Saa kunne de foruden al den Elendighed, der er i Forvejen, efter overstaet Barnefødsel blive idømt disse Bøder. Jeg synes, at det er den Slags Skærpelser, der ere unødige haarde, der kunde lige saa godt gives en længere Frist. I Bemærkningerne til § 1 staar der, at Fristen for

Anmeldelsen, der efter Forordningen af 1828, § 9, er 2 Dage i Købstæderne, 8 Dage paa Landet, foreslaas i alle Tilfælde sat til 3 Dage. Dette maa anses for tilstrækkeligt, og det er af Betydning, bl. a. for den kronologiske Ordning i Kirkebøgerne, at Fristen ikke er for lang. Det forekommer mig, at den Betydning, det har i den Retning, ikke er nok til at opveje de Ulemper af forskellig Art, som det vil paaføre de paagældende, og jeg vil derfor indstændigt henstille til det eventuelle Udvalg, at det ved Forhandlingerne med den højtærede Minister søger denne Frist forlænget.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): De faldne Udtalelser tyde paa, at man fra de forskellige Sider anser et Forslag som det foreliggende for hensigtsmæssigt og tidssvarende. Jeg takker for Modtagelsen og skal kun tillade mig ganske kort at berøre de væsentligste af de Indvendinger, der ere gjorte, da der er Udsigt til, at der bliver nedsat et Udvalg, hvor Enkelthederne kunne drøftes.

Det ærede Medlem for 12. Kreds (Fr. Petersen) nævnedes, at der i § 3 maaske er en Vanskelighed, fordi Pligten til Anmeldelse omfatter for faa Personer. Der staar, at det er de myndige, til Husstanden hørende Personer, der have Pligten. Det ærede Medlem mente, at der godt i et Hus, hvor et Barn bliver født, kan være en hel Række umyndige Personer hjemmehørende, og at de ogsaa skulde have denne Pligt, men jeg tænker dog ikke, at det ærede Medlem mener; at man skulde gøre Strafansvar gældende mod de umyndige, hvis de ikke anmeldte noget saadant, skønt de vare til Stede. Jeg opfatter det saaledes, at de umyndige, der høre til Husstanden, kunne af Moderen eller af andre benyttes for at faa Anmeldelsen gjort, men Løven kan vanskeligt foreskrive Straf for de umyndige i saa Henseende.

Det samme ærede Medlem dvælede stærkt ved, at Præsterne paa den ene Side vilde faa et forøget Arbejde og paa den anden Side en formindsket Indtægt, og dette harmonerer jo ganske vist heller ikke godt sammen, naar man nævner det umiddelbart efter hinanden. Der er Præster i enkelte Byer, for hvem dette Spørgsmaal er af større økonomisk Betydning. Saa vidt jeg ved, er paa Landet Gennemsnitsindtægten for Udstedelse af Attester ca. 12 Kr. pr. Embede, men i Byerne er den selvfølgelig større, den kan vel end-